

Mig segle

L'Escola Politècnica Superior d'Edificació de Barcelona (Epsb) acaba de celebrar cinquanta anys. Inicialment va néixer com l'Escola Tècnica d'Aparelladors de Barcelona, i és on s'han format milers de professionals del sector.

molts anys hem estat considerats professionals generalistes que s'ocupaven de tots els processos tècnics d'una obra. Tanmateix, si volem ser competitius d'ara endavant, la nostra estratègia ha de passar per l'especialització en àrees concretes com, per exemple, la coordinació de la seguretat o de les instal·lacions de les obres", adverteix.

En aquesta línia, el Consell del Col·legi d'Aparelladors de Catalunya es compromet -i marca com a tercer repte per a aquest 2012- a promoure la formació reglada, professional i continuada al sector. "En un futur proper es necessitaran professionals especialistes capaços d'adequar el parc d'habitatges actual d'Espanya a les exigències d'eficiència energètica demandades per la Unió Europea per al

Objectiu: potenciar les seves competències, així com definir i consolidar les seves especialitzacions

2020. Si volem explotar aquestes i altres oportunitats de negoci que ja comencen a florir, com la projecció d'edificis intel·ligents, hem d'estar preparats", aclareix Julio Baixauli, president del Col·legi d'Aparelladors de Tarragona.

Millorar la visibilitat de la professió en la societat és una altra de les metes que persegueix el Consell d'Aparelladors de Catalunya. "Hem de treballar perquè a qualsevol ciutadà, empresa o entitat que es trobi en la situació d'iniciar una promoció, encarregar una obra a casa o fer el manteniment o la rehabilitació al seu edifici o propietat, el primer professional que li passi pel cap sigui precisament l'aparellador", sentència la presidenta del Col·legi d'Aparelladors de Barcelona.

fins al manteniment i la resolució d'incidències", afirma Pere Garrofé, president del Col·legi d'Aparelladors de Lleida.

Coincideix amb ell el tresorer del Col·legi d'Aparelladors de Girona, que admet que en un marc tan competitiu com l'actual és necessari que la professió tendeixi a l'especialització. "Durant

rançador és que el 95% dels concursos suposen avui el tancament definitiu de l'empresa", diu Joan Antoni Borràs, soci de la firma Roca Junyent i advocat amb una àmplia trajectòria en dret concursal i reestructuració empresarial.

En aquest sentit, els especialistes matisen que la majoria dels empresaris que opten pel concurs voluntari de creditors ho sol fer massa tard, quan els negocis ja estan en una situació crítica i amb escasses possibilitats de supervivència. "La gent arriba a concurs quan ja ha refinanciat les operacions bancàries i s'ha vist afectat fins i tot el seu patrimoni personal; i ja no poden optar a la reestructuració de l'empresa. Jo recomano que cada any, després de fer el ba-

lanç dels comptes, l'empresari faci un examen de consciència i analitzi la situació econòmica i financera amb els proveïdors. I, en cas que hi vegi problemes, que consulti l'advocat per poder prendre una decisió a temps, ja que li permetrà portar l'empresa a concurs o no o, en cas de fer-ho, tenir la possibilitat d'aprovar un conveni", afegeix Borràs.

Així mateix, una altra fórmula que els experts en dret adverteixen que funciona de forma òptima durant els últims temps és la denominada venda de la unitat productiva, un model que va adoptar Cacaolat fa menys d'un mes per vendre els seus actius a les empreses Damm i Cobega. "És una fórmula que agrada als jutges perquè es prio-

Aposta ferma per la rehabilitació

Pels dirigents del Consell de Col·legis d'Aparelladors, Arquitectes Tècnics i Enginyers d'Edificació de Catalunya l'aposta per la rehabilitació arquitectònica i de les instal·lacions dels edificis, habitatges i equipaments a Espanya és clau en un moment com l'actual per reactivar el sector. "I no ho diem simplement com una via de sortida laboral momentània per als nostres professionals i els d'altres branques, com ara enginyers o arquitectes. Creiem que hauria de ser una aposta ferma i de continuïtat en el temps, ja que no té sentit que continuem tractant els immobles com a béns productius. Hem de recuperar la cultura dels edificis", apunta Maria Rosa Remolà, presidenta del Col·legi d'Aparelladors de Barcelona. Seguidament adverteix que Espanya hauria de seguir l'exemple d'altres països com Alemanya o França, referents en aquest àmbit, i que disposen d'un 60% dels professionals de la construcció dedicats a aquesta disciplina. "El mercat de la rehabilitació ha estat molt abandonat a Espanya en els últims temps. De tota manera, és un subsector molt estable que genera llocs de treball de llarg recorregut, així com nombroses oportunitats de negoci per a tot el teixit empresarial del país, ja que es tracta d'un sector que inclou molts camps", afegeix Pere Garrofé, president del Col·legi d'Aparelladors de Lleida. Així doncs, una altra de les peticions que el col·lectiu fa a l'administració pública és promoure la cultura de la rehabilitació, a fi que la societat i els seus diversos actors s'impliquin en la regeneració urbana de la seva ciutat o municipi.

ritza el que diu la llei concursal, que és salvar l'empresa i els llocs de treball", sentència Borràs.

Encoratjats pels nombrosos casos que han rebut els últims mesos per part de grans empreses i pimes de diversos sectors, Roca Junyent ha apostat per ampliar l'àrea de reestructuració i ha incorporat recentment a la firma l'expert en dret concursal José Luis Yus. L'equip queda actualment format per 30 professionals especialistes en corporate finance, dret concursal i reestructuració empresarial. Entre alguns dels casos més notoris gestionats per la firma catalana destaquen Promociones Habitat, Hilaturas Puigneró, Proinosa/Altiare, Cacaolat o, més recentment, Spanair.

Josep-Narcís Arderiu
Enginyer

President de l'Associació d'Enginyeries de Catalunya (Asinca)

NOMÉS QUEDEN LES ENGRUNES...

L'anàlisi del pressupost del 2012 que la Generalitat destina a infraestructures i els previstos per l'Estat central ens fa pensar que les empreses d'enginyeria catalanes estem destinades, com a molt, a viure de petites engrunes i que el nostre futur, a curt termini, passa inexorablement per obrir-nos camí a l'exterior. En un context on les enginyeries ens veiem abocades a executar expedients de regulació d'ocupació i a aprimar les nostres empreses, les administracions continuen refractàries a obrir l'aixeta de la planificació.

Som un sector que, en època de crisi econòmica, no hem de quedar en l'oblit perquè és ara quan els governs han de planificar accions per executar-les en el moment que les finances públiques recuperin una mínima alegria. Per a l'administració, el cost de la inversió en enginyeria és gairebé anecdòtica -al voltant del 5%- amb relació al preu total de qualsevol infraestructura. Davant d'un moment crític com l'actual, cal que l'administració ens faci costat quan des d'Asinca demanem el que en podríem dir una operació de rescat, cosa que el Govern català, dins de les seves possibilitats, va prometre que faria.

Si parlem bàsicament de la Generalitat és perquè empreses públiques com GISA, ACA, ATLL, Regsa, Incasòl, Cimalsa o FGC han estat durant anys l'ànima de les nostres enginyeries i ara comprovem que, en el darrer exercici, les licitacions públiques van caure més d'un 70% en relació amb el 2010, un any en què la crisi ja es manifestava amb duresa. Les empreses públiques han necessitat molta enginyeria i nosaltres sempre hem respost. Ara no ens poden deixar sols i observar des de lluny l'enfonsament del sector. Les estadístiques no deixen de ser reveladores sobre les dificultats amb què ens toca conviure. Arreu es parla de les retallades de sou dels funcionaris, de la sanitat i de l'educació, però es parla poc de les nostres empreses, totes, sense excepcions, obligades a reduir a la seva plantilla un mínim d'un 15% i, fins i tot, un 30% del seu salari. La situació que vivim és dramàtica i és fàcil d'entendre que hi hagi enginyers que facin la maleta i se'n vagin a l'estranger a la recerca de noves oportunitats.

Les empreses, a part de reajustar les estructures, també ens estem internacionalitzant a

un ritme molt més intents del que mai haguéssim imaginat. En les darreres dècades, hem demostrat al món que les nostres empreses hem estat capaces de projectar i dirigir grans infraestructures viàries i ferroviàries, així com edificacions singulars. S'ha acumulat molt coneixement en obra civil, en medi ambient, en edificació... I no el podem deixar perdre per una situació que esperem que sigui conjuntural i reversible.

L'actitud de la Generalitat, malgrat no satisfer el nostre plantejament, la podem entendre, però ens costa força més d'assumir els incompliments que s'han fet des del Govern central en matèria d'infraestructures. Els 5.748 milions d'euros que va prometre Madrid podrien convertir-se en una autèntica bombona d'oxigen per a totes aquelles empreses d'enginyeria i constructores que centren la seva activitat en l'obra pública i que ara treballen al ralenti o han hagut de prendre mesures indesitjades. D'aquest deute, al voltant dels 280 milions d'euros serien per a l'enginyeria i permetrien que no es perdés més talent, que dia a dia se'n va més enllà de les nostres fronteres.

Ja sabem que aquests són temps d'austeritat i que qualsevol iniciativa d'obra pública ha de ser més que justificada, però

El pressupost del 2012 del Govern i el previst per l'Estat només deixen engrunes per a l'enginyeria catalana

és evident que queden múltiples reptes pendents, una part significativa dels quals estan relacionats amb les millores ferroviàries. No hem de deixar que la crisi ens faci oblidar que el nostre és un país ambiciós, ben situat estratègicament, amb un gran potencial i amb unes infraestructures més que millorables. Parlem de xarxa ferroviària, però també podríem posar sobre la taula actuacions ineludibles als nostres ports, aeroports o carreteres.

A la reducció del dèficit públic, la crisi financera i tots els problemes econòmics que es viuen és bo que els fem front d'una manera decidida i amb la coresponsabilitat necessària. Tanmateix, és evident que el nostre país no es pot aturar i que la inversió en una obra pública realista, allunyada dels projectes faraònics, és clau per reactivar l'economia i no perdre la competitivitat pròpia d'un país avançat.